

[Auken.]

Det afgørende må være konflikten omfang, det må være spørgsmålet om de samfundsinteresser, der står på spil, og det må være spørgsmålet om en samlet vurdering inden for arbejderbevægelsen. Som hr. Gert Petersen, der er historisk interesseret, vil være bekendt med, så har der kun én gang, kun i ét tilfælde, foreligget uoverensstemmelse mellem fagbevægelsen og socialdemokratiet med hensyn til indgreb i overenskomstsituationer, og det var i 1956. De 24 andre indgreb er sket i forståelse mellem fagbevægelsen og socialdemokratiet.

Jeg sagde selv i min ordførertale, at augustforliget ikke opfyldte samtlige de fire principper, der for os måtte være afgørende for en rigtig indkomspolitik, men at gå så langt, som hr. Gert Petersen gør, det mener vi ikke er rigtigt. Der er i høj grad tale om, at andre indtægter har været inddraget. For det første betyder ændringen af prisloven, at der nu skal tages indkomspolitiske hensyn ved prisfastsættelsen. Vi har også haft et prisstop, det erindrer jeg om. Med hensyn til liberale erhverv er der en kontrol. Jeg vil bare her henvise til lægeoverenskomsterne, der er blevet nyforhandlet under indtryk af den vedtagne indkomspolitik.

Jeg kan nævne, at for så vidt angår landbrugernes indtægter har vi netop ved EF-prisforhandlingerne lagt vægt på, at disse indtægter ikke stiger mere end andre befolkningsgrupper. Desuden står der i augustforliget en pasus om rimelig beskatning af egentlige kapitalgevinster, samtidig med at der er blevet afvist i stribevis af skattelettingsforslag for kapitalindkomster her i tinget.

Det vil også være hr. Gert Petersen bekendt, at de højtlønnede især har måttet holde for, både inden for det offentlige område og inden for det private område. Hvis hr. Gert Petersen skulle få tid til midt i de ideologiske stridigheder at sætte sig ind i det materiale, vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, ligger der her en righoldig dokumentation.

Med hensyn til økonomisk demokrati sagde jeg, at det må være afgørende i forbindelse med en permanent indkomspolitik, men hr. Gert Petersen ved selvfølgelig udmærket, at der ikke er flertal for en virkelig reform i den retning i det nuværende folketing. Med hensyn til organisationerne – om vi gør det med eller mod organisationerne – så ved hr. Gert Petersen, at det, der skete i sidste uge, skete i nær

forståelse med lønmodtagernes faglige organisationer.

Jeg vil sige: hvad vil SF egentlig andet end at være et farveløst, udvandet halehæng til VS og kommunisterne, som har en klart nedbrydende politik i forhold til arbejdsmarkedet? Forestiller SF sig, at vi kan løse disse samfunds problemer, hvis vi helt ser væk fra indkomstdannelsen som element i den økonomiske politik?

Til slut vil jeg sige for god ordens skyld i anledning af hr. Christophersens indlæg, at det var ikke hr. Tyroll, som refererede til private samtaler foretaget her i salen, det var hr. Waldorff – opkaldt efter den berømte salat.

Ole Henriksen (SF):

Jeg har et par enkelte bemærkninger at gøre, først og fremmest til hr. Auken, som jo har sat sig for at rejse tvivl om SFs stilling over for de spørgsmål, som vi behandler her, idet han spørger, om vi er et rigtigt demokratisk parti, om vi er et parti, som vil nedbryde alle de systemer, fagbevægelsen har bygget op. Det vil vi selvfølgelig ikke, og derfor er det et postulat, når hr. Auken sætter spørgsmålstejn herved.

Når hr. Auken påstår, at han ingen protester har set eller hørt i anledning af dette indgreb over for arbejdsmarkedet, så er det jo rigtigt; der stod ikke nogen nede på slotspladsen, og der var ikke deputationer i det store antal her. Men man må vel henvise til, at den protest, der blev udløst omkring dette mæglingindgreb, det var jo den, der kom i august, og det skal føjes til, at man stadig væk har protesteret mod det fra store kredses side.

Hr. Auken erindrer heller ikke, at der har været deputationer oppe i udvalget for at aflevere en udtalelse. Der kom en udtalelse fra Metal, København, og jeg synes, der er mange ting i den udtalelse, som hr. Auken skulle tage at studere. Ved en tæt gennemlæsning vil han da finde ud af, at det er en voldsom protest mod, at man har tvunget dansk fagbevægelse til at bøje sig for netop det krav, man stiller fra socialdemokratiets side. Man advarede jo allerede fra Metal, København, i 1976 mod folketingets negative flertal. Er det en ros af det, der skete i august? Der står også i udtalelsen, at man vil anvende alle både traditionelle og utraditionelle midler i fremtiden fra organisationens side for at få gennemført medlemmernes krav. Det kan man vist heller ikke be-